

והיא המאירה את עיני האדם. רִיחָא דְקַרְבָּנִין, דְּאִינוּן צְלוֹתֵין וכן הריח ששורה בו שם הוי"ה בזמן ביה"ק הוא הריח של הקרבנות, ובזמן הזה הוא ריח התפילות שהם עולים לריח ניחוח לה', דְּבוּר בְּאוֹרֵיתָא, דְּבוּר בְּצִלוֹתָא והדיבור ששורה בו שם הוי"ה הוא הדיבור בתורה והדיבור בתפילה (רמ"ק [שכז]). וְעֲשִׂיָּה דְּמִצְוָה, וְשִׁמוּשׁ דִּילָהּ, וּמִשׁוּשׁ דִּילָהּ, וְהִלּוּךְ דִּילָהּ והמעשה ששורה בו שם אדנ"י הוא כאשר העשייה הוא לשם מצוה וכן השימוש הוא לשם מצוה וכן המישוש הוא לשם מצוה וכן ההילוך הוא לדבר מצוה ובוה שורה עליו שם אדנ"י. וְרֵאִיָּה וְשִׁמְיָעָה, דְּלִית תַּפְּן אוֹרֵיתָא וּמִצְוָה, קִדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא וְשְׂכִינְתִּיהָ לָא שְׂרִיָּא תַּפְּן אמנם הראייה והשמייעה שאין שם תורה ומצווה לשמה אז הקב"ה והשכינה לא שורים שם. דְּקִדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא שְׂרִיָּא בְּרֵאִיָּה, וְכֵן שְׂכִינְתִּיהָ כִּי הִקְבִּ"ה והשכינה שורים דווקא בראייה בתורה ובמצווה, דְּאוֹרֵיתָא וְתוֹרָה אוֹר כִּי על התורה שבסוד ז"א נאמר 'ותורה אור', דהיינו שז"א הנקרא תורה בו הוא סוד האור שבתורה ולכן הוא שורה בתורה, שְׂכִינְתִּיהָ רֵאִיָּה דִּילָהּ (במדבר יב) יְהוָה בְּמִרְאָה אֱלֹוֵי אֶתְוֹדַע והשכינה היא הראיה של ז"א ולכן היא שורה כמותו בתורה ובמצווה לשמה, וכמש"כ בפסוק 'ה' במראה אליו אתודע', דהיינו שז"א הנקרא הוי"ה לא נודע אל הנביאים רק ע"י השכינה שהיא המראה והראייה שלו מאחר



אור הרשב"י

[שכז] וכתב הרמ"ק שאת ענין השמיעה לא בשמיעת האוזן.

הוצרך לפרש כי פשוט שעיקר התורה תלויה

הלימוד  היומי

ניתן להקדיש עבור הנצחות או לרפואה / הצלחה טל' 02-6249000

שע"י השכינה ז"א משגיח בתחתונים, (קדשא בריך הוא במראה אליו אתודע שכינתיה).

פנימיות החושים של ראייה שמיעה ריח ודיבור הוא המחשבה שבה הוא סוד הבינה

בַּמַּחֲשָׁבָה מְלַגְוֵי בִּינָה, בֶּן יָהּ [שכח] והנה פנימיות החושים של ראייה

שמיעה ריח ודיבור הוא המחשבה שבה הוא סוד הבינה [שכט] שהיא



אור הרשב"י

ובג"ד מחשבה בל"ב הרהור בלב עכ"ל. הנה בפ"י אמר כי הרהור שאינו כ"כ כמו מחשבה נרמז בחכמה ומחשבה נרמזת בבינה שהוא יותר מתגלה מהרהור.

ועתה נבאר הטעם לאלו הכנויים. ור' משה פ"י בספר השם כי מחשבה בכ"ע ובחכמה וז"ל בכ"ע מחשבה אבל לא השגה כלל מצדה ומחשבה קודמת לכל חכמה ובינה בהכרח ואין לחשוב בה כלל. וגם החכמה תקרא מחשבה כי אינה מושגת כי אם במחשבה ע"כ בכתר ובחכמה מחשבה שבו תחלת המחשבה והתבוננות אבל במיעוט. ועל שתיהן נאמר (תהלים צב) מאד עמקו מחשבותיך שע"י שחושבים בחכמה יבא לחשוב בכ"ע ע"י אומד עכ"ל.

והנראה לי דכבר בארנו בשער אבי"ע מענין המדרגות זו למעלה מזו כן הדבר בענין המחשבה כי המלכות בערך התחתונים אשר למטה ממנה נקראת מחשבה כי היא דקה תכלית הדקות כמו המחשבה הדקה ולפי זה מכ"ש שיצדק מחשבה לכל האצילות בכללו כמו שקראו המפרשים לכל האצילות נקודה

[שכח] והנה אלו הד' חושים הם בסוד חו"ב תו"ם ועד עתה ביאר את בחינות תו"ם בראייה ועתה מבאר איך נכללים כל החושים האלו גם בבחינות החו"ב (יהל אור).

[שכט] וביאר הרמ"ק בפרדס רימונים שער ערכי הכינויים ערך מחשבה וז"ל: מלת מחשבה פ"י במקומות רבים. האין סוף נקרא מחשבה. וכ"ע וחכמה ובינה. ומלכות נקראת מחשבה ג"כ. וכלם פ"י הרשב"י ע"ה.

וז"ל בתקונים (תקונא י"ט ד"מ.) א"ל ר' אלעזר אבא והא כמה מחשבות אינן שכינתא תתאה אתקריאת מחשבה וחכמה עלאה אתקרי מחשבה כו', ולעילא מכלהו מחשבה דלית לעילא מינה והיא סתימא דכל סתימין עלאה דכל עלאין עכ"ל, הורה בפ"י שהמלכות נקראת מחשבה וכן חכמה וכן כ"ע וכן א"ס.

ובבינה נתבאר בר"מ (פנחס דף רכ"ט ע"ב) וז"ל ישראל עלה במחשבה הרהור חכמה לחכימא ברמיזא חכמה עלה במחשבה דאיהי בינה מחשבה והרהור כלא חד. חכמה דלא אשתמודע אלא בבינה ובינה בל"ב

הלימוד  היומי

אותיות בן י"ה, דהיינו שהבינה כוללת את ז"א שהוא בן לחו"ב הנקראים י"ה. **יִשְׂרָאֵל**
עָלָה בְּמַחֲשָׁבָה דְּאִיהוּ בִּינָה [של] ובזה אמרו חז"ל שז"א הנקרא ישראל
עלה לבינה הנקראת מחשבה, ומשום כך היא נקראת בינה שהוא אותיות בן י"ה כי בזה היא
כוללת את ז"א שהוא בן לי"ה שהם החו"ב (יהל אור). **הִרְהוּר חֲכָמָה,**
לְחַפְיָמָא בְּרַמְיָא אמנם החכמה נקרא הרהור שהוא דבר דק יותר ממחשבה,
ובזה אמרו חז"ל די לחכם ברמז, דהיינו שסוד הרהור שהוא רמז דק הוא בחכם שהוא מצד
החכמה. **חֲכָמָה עָלָה בְּמַחֲשָׁבָה דְּאִיהוּ בִּינָה** [שלא], **מַחֲשָׁבָה**
וְהִרְהוּר פְּלֵא חָד ובחינת המחשבה וההרהור הכל הוא בחינה אחת כי הם כשני
חברים שלא נפרדים. **חֲכָמָה לָא אֶשְׁתְּמוּדַע אֶלָּא בְּבִינָה, וּבִינָה**
בִּלְב. וּבְגִין דָּא, מַחֲשָׁבָה בִּלְב, הִרְהוּר בִּלְב והנה החכמה לא
נודעת ומושגת אלא רק ע"י הבינה, מאחר שהתבונה להבין את החכמה הוא בלב שהוא
הבינה, ומשום כך גם המחשבה שמצד הבינה הוא בלב וגם הרהור שמצד החכמה הוא בלב
מאחר שע"י הבינה שבלב מושג החכמה (יהל אור).

אור הרשב"י

מחשבה דקה. וכ"ע דקה משניהם כי זו דקה
מזו וזו דקה מזו. וכל האצי' נקרא פועל בעצם
אל המחשבה הרוחנית המאציל מלך מלכי
המלכים. ולעמוד היטב על תוכן הענין הזה
צריך לעיין בשער אבי"ע. ובזולת זה פירשתי
ענין גדול בשער השמות.
[של] כן הוא גירסת היהל אור שגורס דאיהו
בינה.
[שלא] היהל אור לא גורס חכמה עלה
במחשבה דאיהו בינה.

מחשביית להראות על הדקות. ואין בגשם
יותר רק מהמחשבה להמשילו. בזולת
שיחסהו נקודה מחשביית מפני שאין לה
קצוות כלל. ולכן יצדק אמרנו בבינה מחשבה
כלומר כי היא בערך השבע ספירות שלמטה
ממנה מחשבה. והספי' התחתוני' הם פועל
מתגלה בערכה שהיא המחשבה הדקה.
והבנין הוא הבנין המתגלה בעצם בערך
הבינה הנעלמת. וכן הבינה היא מגלה
החכמה לכן נקרא מחשבה נסה והחכמה

הלימוד היומי

בשמיעת קריאת התורה וכן בריח שבחוטם מתייחדים זו"ן

וְכֵן אוֹרִייתָא סֵפֶר תוֹרָה. מִצְוָה (דף ר"ל ע"א) לְשִׁמוּעַ והנה גם

השמיעה והריח והדיבור נכללים בתו"ם, כי הנה הת"ת שהוא סוד תורה וספר תורה

הוא מתחבר ע"י השמיעה עם המלכות מאחר ש'מצוה' לשמוע את קריאת התורה ובחינת

מצוה הוא מצד המלכות, ולכן בשמיעת קריאת התורה מחברים את זו"ן כי ספר התורה הוא

מצד ז"א והשמיעה הוא מצד המלכות (יהל אור). **וְכֵן בְּחוּטָמָא** וכן בריח שבחוטם

מתייחדים זו"ן, **רִיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה. שְׂכִינָתָא אִיהִי קֶרְבֵּן**

דִּילִיָּה, עוֹלָה דִּילִיָּה, וְעֹלֹתָא אִיהִי בְּקֶרְבֵּן, וּבְרִיחַ נִיחֹחַ

סְלִיקַת לְגִבְיָה, וְאַתְקָרִיבַת לְגִבְיָה בְּעֹלֹתָא והנה על הריח

נאמר ריח ניחוח לה', והנה השכינה היא הקרבן וְהָעוֹלָה של ז"א הנקרא הוי"ה, ובזמן חורבן

ביה"ק התפילה היא במקום הקרבן שהוא כריח ניחוח לה' ולכן השכינה עולה לז"א והיא

מתקרבת אליו בסוד הייחוד ע"י התפילה כמו שהיה הדבר ע"י הקרבן בזמן ביה"ק, **וְהָכִי**

בְּדַבּוּר, (ירמיה כג) הֲלֹא כֹה דִּבְרִי כָאֵשׁ נָאִם יְהוָה. ה'

שְׂכִינָתָא, דַּבּוּר דִּילִיָּה וכן בדיבור מתייחדים זו"ן כי על סוד הדיבור נאמר

הלא כה דברי כאש נאם ה', דהיינו שבדיבור מתייחדת השכינה הנקראת כה שבה הוא סוד

הדיבור עם ז"א שהוא נאם הוי"ה כי זאת השכינה שהיא אות ה' האחרונה של שם הוי"ה

היא הדיבור של ז"א שבו הוא סוד הקול.